

tragtes som Rekonvalescenter, i Virkeligheden for stedse eller for lange Tider er halvt eller helt Invalider, der snarest hører hjemme i Plejehjem eller paa Tuberkulosehospitaller. For lettere Tuberkulosestilfælde Vedkommende er Opholdet i Regelen saa langvarigt (5 à 6 Maaned), at de, hvis de efter Udskrivningen trænger til Ophold paa et Rekonvalescenthjem, vil kunne nøjes med et 2 Maaneders Ophold der. De sværere Tilfælde vil, da Pladsforholdene her i Landet er gode, praktisk talt saa godt som altid kunne opnaa tilstrækkelig langvarigt Anstaltsophold først paa Tuberkulosehospitaller og senere eventuelt paa Sanatorium, saa at der ikke for saadannes Vedkommende kan være Trang til Ophold paa Rekreative- eller Rekonvalescenthjem; opnaar de ikke ved Behandlingen paa Hospitalerne eller Sanatorierne Helbredelse og Arbejdsevne, er deres Plads ikke paa Rekonvalescenthjem, men snarest paa Plejehjem; de iblandt saadanne, der ikke naar Optagelse paa Plejehjem, men udskrives til Hjemmet, er ganske sikkert sørgelig stillede ligesom andre Patienter med kroniske, mere eller mindre haabløse Lidelser, men den Hjælp, der kan og bør ydes saadanne, bør neppe ydes ved en Udvidelse af Bestemmelserne om Foranstaltninger mod Tuberkulosen; men snarere ved Lovbestemmelser om Støtte til Patienter med kroniske Sygdomme af enhver Art. Hjælpen maa nemlig betragtes som en ren Understøttelsesforanstaltning og ikke som et Led i Samfundets Foranstaltninger for at væрге sig mod Tuberkulosens Udbredelse.

At yde virkelige Rekonvalescenter Pengeunderstøttelse i Hjemmene efter deres Udskrivning nærer Sundhedsstyrelsen Betænkelighed ved at tilraade, thi ved en Bestemmelse herom vilde sikkert en stor Mængde Patienter fristes til at lade sig udskrive i Utide for til deres egen, deres Omgivelsers og dermed til Samfundets Skade at „holde Kur“ i Hjemmet. Og Anstaltslægerne vil ikke kunne sidde inde med tilstrækkelig Myndighed eller Beføjelse til at hindre saadanne utidige og letsindige Udskrivninger til Hjemmet.

Med Hensyn til Forslaget om, at der udvirkes Bestemmelser, som tillader at yde Understøttelse til tuberkuløse og deres Familier ogsaa i den Ventetid, der undertiden gaar forud for Patientens Optagelse paa Sanatorium, skal Sundhedsstyrelsen bemærke, at der ikke foreligger noget Materiale, der sætter Sundhedsstyrelsen i Stand til at afgøre, hvor lang Tid der som Regel hengaar, forinden en af Tuberkulose lidende Person optages paa Sanatorium, men selv om det skulde vise sig, at der forløber en ikke helt kort Tid, er de haardere angrebne Patienter ikke derfor saa særlig daarlig stillede, idet der i Almindelighed er saa god Plads paa Tuberkulosehospitallerne, at Patienterne kan optages der i Ventetiden, indtil der bliver Plads paa Sanatoriet. Imidlertid kan Sundhedsstyrelsen dog kun anbefale, at der aabnes Mulighed for Understøttelse i Ventetiden som foreslaaet, naar der virkelig foreligger Forhold, som gør en saadan Ventetid uundgaelig, men Sundhedsstyrelsen maa anbefale, at der til Ydelser uden Fattighjælps Virkning knyttes den Betingelse, at Understøttelsen kun ydes, hvis der afgjort ikke kan eller har kunnet skaffes den ventende Plads paa et nærliggende Tuberkulosehospital. For øvrigt aabner Lovforslaget § 10 allerede saadanne Patienter Adgang til Behandling paa almindelige Sygehuse, uden at de af det offentlige ydede Udgifter dertil faar Fattighjælps Virkning. Det samme burde formentlig gælde med Hensyn til ydet Hjælp til de saaledes indlagtes Familier.

P. S. V.

G. Tryde.

Anders Johansen.